

Simone van der Vlugt

Albastrul din miez de noapte

Traducere din limba neerlandeză
de Gheorghe Nicolaescu

POLIROM
2019

Mă învoiesc, dând ușurată din cap. Intrăm și ne așezăm la o masă dintr-un colț al sălii birtului.

— Ce mai fac părinții și frații mei? întreb eu înainte ca Jacob să deschidă gura.

— Bine.

— Asta-i tot ce-mi poți spune?

— Ce vrei să-ți spun? Le e bine. Ca de obicei.

Îi face semn cârciumarului, arată spre cele două halbe de bere goale de pe masă, iar omul dă din cap că a înțeles. Puțin mai târziu vine cu două halbe pline.

— De fapt, întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pui e: ce mai faci tu? zice Jacob după ce-a dat pe gât o dușcă zdravănă.

— Asta ar fi fost următoarea mea întrebare.

Jacob își mijeste ochii.

— Deci îți pasă.

— Da, bineînțeles. Ce s-a întâmplat? Dacă ai ceva de spus, spune pur și simplu.

— Necazul e..., urmează Jacob prudent, că nu-mi merge prea bine. Am datorii și nu găsesc de lucru.

— Ce treabă neplăcută!

— Foarte neplăcută. Ciudat, nu, cum viața poate lua dintr-odată altă întorsătură? Totul e bine și, brusc, trebuie să-ți părăsești satul. Dar tu știi cu siguranță cel mai bine cum se întâmplă asta.

— Ai plecat din De Rijp?

— Tocmai asta spuneam. Am încercat în alte sate, însă nimeni nu are nevoie de un argat. Așa că, în cele din urmă, am venit la Amsterdam.

— Și? Poți găsi aici ceva de lucru?

— Poate, însă prefer să încep o afacere a mea.

Felul în care spune asta, privindu-mă peste buza halbei sale cu bere, nu-mi place.

Nu zic decât:

— Bună idee.

— Da, nu-i așa? La fel m-am gândit și eu. Singura problemă e că n-am bani pentru asta.

Ne privim în tăcere.

— Asta, într-adevăr, e o problemă, spun eu.

— Nu neapărat. Știm amândoi a cui e vina că mi-am pierdut slujba. Și că ai plecat cu un sac mare, plin cu bani, în timp ce eu am fost nevoit să mă descurc singur.

— Am presupus că o să-ți găsești altă slujbă.

Jacob izbucnește în râs, un râs aspru, neplăcut.

— Să nu presupui niciodată nimic așa, pur și simplu, Catrijn. E foarte nechibzuit să faci asta. Să nu presupui niciodată că totul se rezolvă de la sine.

Încercând să-mi alung presimțirea urâtă, iau o gură de bere.

— Credeai că ești singură, nu?

Jacob se apleacă spre mine. Vocea lui e blândă, însă ochii îi sunt duri.

— Ar fi trebuit să te uiți dacă nu cumva e cineva la ușă sau la fereastră. Căci te-am văzut.

În tăcerea care se lasă nu mai aud decât bătăile puternice ale inimii mele. Vocile celorlalți oameni din birt se transformă într-un murmur slab. Liniștea e atât de adâncă, încât aud chiar și respirația lui Jacob. E

drept că stă și foarte aproape de mine. Sprijinit cu mâinile de masă, s-a aplecat atât de mult în față, încât mă trag puțin înapoi. Cum ochii nu i se dezlipesc o clipă de fața mea, îmi dau seama că îmi pândește mișcările și că primele cuvinte pe care le voi rosti sunt cruciale.

— Despre ce vorbești? Am crezut că ai ceva să-mi spui. Dacă începi cu ghicitori, eu plec, fiindcă mai am destule de făcut.

Pun halba pe masă cu o mișcare ceva cam prea repetitivă, astfel încât spuma dă pe dinafară.

El râde din nou.

— Nu-ți fie frică, n-o să te trădez. Găsim noi o soluție.

— Jacob, te întreb pentru ultima dată: despre ce vorbești?

— Totul s-a întâmplat destul de repede.

Se lasă pe spate și se uită drept înainte, de parcă ar retrăi momentul.

— M-am întrebat de ce nu s-a împotrivit. Probabil că era prea beat. Încă putea s-o facă, își mișca și mâinile, și picioarele, și capul. Dar l-ai isprăvit repede.

Stau nemișcată la masă și mă uit la fața de dinaintea mea, la acea gură din care ies cuvintele ce îmi năruie viitorul.

— Nu știu ce crezi că ai văzut, însă eu mi-am găsit soțul mort în pat. Eram speriată și l-am scuturat cât am putut de tare ca să-l trezesc.

— Cu o pernă în mâini? Nu, Catrijn, n-a fost așa. Nu ți-o iau în nume de rău, să știi. Govert a fost un

ticălos. Cel puțin cu femeile. Eu n-am avut probleme cu el, însă nici nu m-a călcat vreodată în picioare. Deci înțeleg foarte bine și aș vrea să-mi țin gura, crede-mă. Însă mi-am pierdut slujba. Toată lumea a avut de câștigat, în afară de mine. E cinstit?

— Ce vrei de la mine?

— Cincizeci de florini.

— Asta înseamnă jumătate din averea mea!

— Știu. Pentru mine e de-ajuns ca să o iau de la capăt. Aș fi putut să cer tot, însă n-am eu sufletul ăla. Acum spune și tu, cincizeci de florini e totuși un preț mic, nu? La ce-ți mai folosesc banii ăia dacă nu peste mult timp o să atârni în spânzurătoare?

Ochii ni se întâlnesc, ai lui – provocatori, ai mei – reci. Cel puțin, așa sper. Poate că-mi vede frica pe care încerc să o stăpânesc.

— N-am spus că ai văzut bine, Jacob. Cum ți-am zis, l-am scuturat, nimic mai mult. Dar nu vreau să răspândești prostii despre mine în tot satul. Pot să-ți dau douăzeci de florini.

— Cincizeci, spune Jacob. Știu ce-am văzut, și știi și tu. Nu-mi face plăcere să ți-i cer, însă trebuie să mă gândesc la viitorul meu. Probabil că n-ai avut de-ales atunci când ai făcut ce-ai făcut; acum nici eu nu am de-ales.

Închid ochii și mă gândesc la ce mi-a cerut, deși știu de mult că va trebui să mă învoiesc.

— Deci, dacă îți dau cincizeci de florini, îți ții gura.

— Promit.

— Și nu vii pe urmă să ceri mai mult?

— Nu, mi-ajunge atât. Înțeleg că mă crezi un ticălos, dar nici chiar așa de rău nu sunt. Ți las și ție ceva.

— Ce suflet nobil!

Mă privește rânjind.

— Mă bucur că gândești așa. Păi, atunci să mergem la casa aia unde muncești, nu? Îmi dai banii și plec.

Pot să stau cât vreau să mă mai gândesc, însă nu prea am de-ales.

— Bine, spun eu.

13

Scurtul drum spre Keizersgracht pare să dureze de două ori mai mult decât de obicei. La fiecare pas simt prezența lui Jacob, iar mintea mea continuă să caute o soluție salvatoare. În timp ce momentul în care averea mea se va înjumătăți se apropie tot mai mult, Jacob îmi povestește vesel despre ultimele noutăți din sat. Nu aud nici un cuvânt, iar când ajungem în fața casei, îl întreprup brusca.

— Mă duc să iau banii, așteaptă-mă aici. Dacă atunci când mă întorc nu sunt singură, fă-te că ești un negustor.

Mă răsucesc pe călcăie și intru.

În partea din spate a casei îi aud vorbind pe Mattias și pe Brigitta. Urc repede pe scară, spre camera mea

de la mansardă. Cu mâini tremurânde, scot punga din lada de sub pat și număr cincizeci de monede. Cincizeci! Îmi vine să plâng. Însă, de fapt, în felul ăsta ies încă bine. Într-adevăr, Jacob ar fi putut să ceară tot.

Cu monedele învelite într-o cârpă cu colțurile legate într-un nod, mă întorc afară. Jacob stă cu spatele la mine și se uită la barjele care trec pe canal. De parcă m-ar simți, se întoarce dintr-odată spre mine.

— I-ai adus?

Fără să scot o vorbă, îi întind legătura. O desface și numără monedele.

— Bine, și-acum am plecat.

— Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Nu-ți face griji. La revedere, Catrijn. Rămâi cu bine.

Își duce un deget la pălărie și pleacă fluierând.

Privesc în urma lui. Nu-mi place lăcomia cu care s-a uitat la monede. Jacob n-a știut niciodată să umble cu banii. Leafa o cheltuia de îndată ce-o primea, să strângă ceva i se părea o prostie. Se va întoarce și va cere mai mult.

În ultimele săptămâni m-am întrebat de multe ori dacă aș lua și acum aceeași hotărâre ca în clipa în care, cu buza spartă și câteva vânătăi pe corp, m-am aruncat peste Govert cu o pernă în mâini. Răspunsul e că nu știu. Disperarea pune stăpânire pe tine, te scoate din minți și îți tulbură puterea de-a vedea urmările propriei fapte. Viața pe care aș fi dus-o dacă aș fi stat să